

Sygn. akt VII Ka 821/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Tymosiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Joanny Starkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2018 r.

sprawy **D. H. (1)**, ur. (...) w O., syna H. i B. z domu S.

oskarżonego z art. 177§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w O.z dnia 18 maja 2018 r., sygn. akt (...)

I zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w zakresie rozstrzygnięcia z pkt I sentencji liczbę stawek dziennych grzywny ustala na 100 (sto) i w pozostałej części utrzymuje go w mocy,

II zwalnia D. H. (1) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze oraz zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. O. (1) kwotę 1000 (tysiąca) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt VII Ka 821/19

UZASADNIENIE

D. H. (1) został oskarżony o to, że w dniu 31 grudnia 2014 roku, ok, godz. 06:50 na odcinku drogi (...) P. - Z., nie umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowego w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) jadąc od strony m. P. w kierunku m. Z. po awarii wymienionego pojazdu, zatrzymał go przy prawym poboczu drogi i wobec awarii oświetlenia w tym pojeździe nie zachował szczególnej ostrożności i nie podjął próby ostrzeżenia innych uczestników ruchu drogowego o obecności na drodze nieoświetlonego pojazdu czym nie dopełnił ciężący na nim obowiązku polegającego na wystawieniu trójkąta ostrzegawczego za pojazdem na wskutek czego na tył nieoświetlonego przez co najmniej 20 minut pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) najechał jadący tą drogą od strony m. P. pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego pasażer pojazdu marki O. (...) T. O. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy z licznymi ranami i otarciami naskórka, sińcami, złamaniem kości nosowej bez upośledzenia drożności oraz ogniskowym stłuczeniem tkanki mózgowej, złamania trzonu mostka, stłuczenia dalszej części przedramienia lewego z sińcem, które naruszyły czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż siedem dni w rozumieniu art 157§1kk

t.j. o przestępstwo z art.177§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 18 maja 2018 r. w sprawie (...)

I oskarżonego D. H. (1) (H.) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 177§1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 177§1 k.k. przy zast. art.37a k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30(trzydziestu) złotych;

II na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. H. (1) nawiązkę w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz pokrzywdzonego T. O. (1);

III na podstawie art.627 k.p.k. zasądził od oskarżonego D. H. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. O. (1) kwotę 588 (pięćset osiemdziesiąt osiem) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV na podstawie art.627 k.p.k i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.jedn.Dz.U.z 1983 r. Nr 49 poz.223 z późn.zm.) w zw. z art.624§1 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe częściowo, a mianowicie wydatki, zwalnia zaś od opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego i zarzucił mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj.

1.1. naruszenie art. 624 § 1 k.p.k. poprzez brak zwolnienia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, choć istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość uzyskiwanych dochodów;

1.2. naruszenie art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego i niezasadne przyjęcie, że stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu jest znaczny, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do przeciwnych wniosków i wskazuje na nieznaczny stopień winy i społecznej szkodliwości czynu,

1.3. naruszenie art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 2 k.p.k. w zw. z art. 33 § 3 k.k. poprzez ustalenie wysokości stawki dziennej w wysokości 30 zł przy jednoczesnym zaniechaniu dokonywania ustaleń co do dochodów sprawcy, jego warunków osobistych, rodzinnych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mających wpływ na jego treść, polegający na nietrafnym uznaniu, iż pojazd oskarżonego stał nieoświetlony przez co najmniej 20 minut do momentu, gdy najechał na niego jadący drogą od strony m. P. pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), w wyniku czego pasażer pojazdu marki O. (...) T. O. (1) doznał obrażeń, podczas gdy przeprowadzona w sposób prawidłowy analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosków, iż od momentu, gdy po raz drugi w aucie oskarżonego zgasła elektryka do momentu najechania na w/w pojazd przez O. (...) minęło ok. 7-10 minut i sam biegły na rozprawie w dniu 09.04.2018 r. przyznał, iż czas 10 minut był czasem wystarczającym na wystawienie trójkąta, które to okoliczności nie zostały dostrzeżone przez sąd meriti,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mających wpływ na jego treść, poprzez bezpodstawne przyjęcie, że stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego i jego winy nie jest nieznaczny, podczas gdy występujące w sprawie okoliczności świadczą o tym, że stopień społecznej szkodliwości czynu i wina są nieznaczne, co przy uwzględnieniu takich elementów jak właściwości i warunki osobiste oskarżonego, dotychczasowa niekaralność, czy zachowanie oskarżonego po popełnieniu czynu, powinno skutkować warunkowym umorzeniem postępowania, a nie skazaniem oskarżonego, która to kara byłaby adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, a nadto do stopnia jego winy i jednocześnie spełniałaby stawiane przed nią cele zapobiegawcze i wychowawcze, motywując oskarżonego do przestrzegania w przyszłości przepisów prawa.

4. rażąco niewspółmierność wymierzonej kary grzywny w pkt. I zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych w wysokości 30 zł każda, podczas gdy mając na uwadze społeczną

szkodliwość czynu, którego dopuścił się oskarżony, jego dotychczasową postawę oraz osiągnięty przez niego dochód w wysokości 1530 zł, jak również ciężące na nim zobowiązania alimentacyjne w kwocie 500 zł, winna zostać zasądzona grzywna w wymiarze 100 stawek dziennych w wysokości 20 zł każda;

5. rażąco niewspółmierność wymierzonej nawiązki tytułem zadośćuczynienia w pkt. II zaskarżonego wyroku na rzecz pokrzywdzonego T. O. (1), poprzez jej orzeczenie w kwocie 5000 zł, podczas gdy mając na uwadze rodzaj obrażeń, jakich doznał pokrzywdzony T. O. (1), które nie miały charakteru ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, nie zagrażały życiu ani zdrowiu pokrzywdzonego oraz nie miały charakteru długotrwałego, jak również warunki osobiste oskarżonego, osiągnięty przez niego dochód w wysokości 1530 zł oraz ciężące na nim zobowiązania alimentacyjne w kwocie 500 zł, winna zostać zasądzona nawiązka na rzecz pokrzywdzonego T. O. (1) w kwocie 3000 zł;

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez wyeliminowanie słów „przez co najmniej 20 minut” z opisu czynu przypisanego oskarżonemu i warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego D. H. (1) na okres 2 lat próby, ewentualnie zmianę w pkt I wyroku w zakresie orzeczenia kary poprzez wymierzenie oskarżonemu grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) zł, zmianę w pkt II wyroku w zakresie orzeczonej nawiązki na rzecz pokrzywdzonego T. O. (1) poprzez orzeczenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego T. O. (1) nawiązki w kwocie 3000 (trzech tysięcy) zł, zmianę w pkt. IV wyroku poprzez zwolnienie oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jedynie częściowo tj. w zakresie postulatu złagodzenia kary grzywny zasługiwała na podzielenie.

Na wstępie stwierdzić należy, że wbrew zarzutowi obrońcy oskarżonego zgromadzone w sprawie dowody Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach skarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia skutkującego uznaniem oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody takiego rozstrzygnięcia, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. Odnosząc się do kwestii oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, stwierdzić należy, iż ustalony stan faktyczny w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości. Sąd I instancji prawidłowo, w oparciu o zebrany materiał dowodowy odtworzył przebieg obu zdarzeń, oceniając dowody w sposób zgodny z zasadami prawa procesowego. Tym samym ustalenia faktyczne w zakresie ustalonego zachowania oskarżonego nie wykraczały poza ramy swobodnej oceny dowodów albowiem poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz sędziowskim przekonaniem.

Również zarzuty apelacji skarżącego w zakresie rzekomego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia oraz nieprawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, które miały mieć wpływ na treść wyroku także nie są zasadne. Sam bowiem fakt, iż skarżący nie zgadza się z oceną dokonaną przez Sąd I instancji co do ustalenia czasu przez jaki pojazd oskarżonego stał nieoświetlony nie oznacza, że jest ona nieprawidłowa.

W tym zakresie podkreślić należy, że sam D. H. na rozprawie podał, że „od momentu zatrzymania do momentu uderzenia minęło ok.20 minut”- k.208. Tym samym całkowicie chybione jest zarzucanie, że w tym zakresie Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Ponadto analiza twierdzeń oskarżonego wskazuje, że po awarii swojego pojazdu, w pierwszej kolejności nie podjął on próby ostrzeżenia innych uczestników ruchu drogowego o obecności na drodze nieoświetlonego pojazdu a w szczególności nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku polegającego

na wystawieniu trójkąta ostrzegawczego za pojazdem marki F. (...) ale przez długi czas skoncentrował się na usiłowaniu jego uruchomienia.

Te okoliczności powodują, że nie jest możliwe uznanie stopnia społecznej szkodliwości czynu za nieznaczny. Zauważyć przy tym należy, że w zakresie postulatów obrońcy co do warunkowego umorzenia postępowania nie jest spełniona kolejna przesłanka z art.66§1 kk a mianowicie niekaralność za umyślne przestępstwo. Z karty karnej (k.290) wynika, że D. H. był dwukrotnie skazany za umyślne przestępstwa.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego dotyczącego rażącej niewspółmierności kary wskazać należy, że Sąd Okręgowy znalazł podstawy do złagodzenia rozstrzygnięcia o konsekwencjach prawnych popełnionego przez oskarżonego czynu. W ocenie Sądu odwoławczego, oceniając stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, możliwe było zredukowanie liczby stawek dziennych kary grzywny albowiem wartość 200 stawek dziennych w realiach niniejszej sprawy razi surowością.

Z drugiej strony nie znajduje uzasadnienia wnioski o obniżenie wartości jednej stawki dziennej grzywny z kwoty 30 zł do kwoty 20 zł oraz całkowite zwolnienie go od kosztów sądowych. Oskarżony pracuje i ma na utrzymaniu jedynie żonę albowiem jego dzieci są dorosłe i samodzielne- k.174, k.178. Tym samym jest w stanie ponieść materialne konsekwencje swojego czynu.

W odpowiedni sposób powyższe uwagi odnoszą się do kwestii wysokości nawiązki, która wbrew stanowisku skarżącego nie jest niewspółmiernie wysoka. W istocie stanowi ona adekwatną rekompensatę za krzywdę pokrzywdzonego, który doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy z licznymi ranami i otarciami naskórka, sińcami, złamaniem kości nosowej bez upośledzenia drożności oraz ogniskowym stłuczeniem tkanki mózgowej, złamania trzonu mostka i stłuczenia dalszej części przedramienia lewego z sińcem. T. O. przez dłuższy czas liczony w miesiącach odczuwał dolegliwości związane z wypadkiem- k.8 odw. i tym przyznana przez Sąd Rejonowy na jego rzecz kwota nawiązki jest odpowiednia jeśli zważy się na stopień odczuwanych cierpień.

Mając na powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok zmienił jedynie w ten sposób, że w zakresie rozstrzygnięcia z pkt I sentencji liczbę stawek dziennych grzywny ustalił na 100 (sto) i w pozostałej części utrzymał go w mocy- art.437§2 kpk, art.438pkt 1-4 kpk.

Na podstawie art.624§1 kpk zwolniono D. H. (1) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, że wobec częściowego uwzględnienia apelacji przemawiają za tym względy słuszności oraz w myśl art.634 kpk zasądzono od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. O. (1) kwotę 1000 (tysiąca) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.